

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 40
Den 3 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

43 årg.
1926

Syndaflo den.

1 Mos. 8: 15—22.

å Noa på Guds befallning gått in i arken öppnades himmelens fönster, och regnet störtade ned i strömmar. Vattnet steg allt högre och högre så att det steg över alla höga berg. Nu grepos människorna av en dödlig förskräckelse. Med förtvivlan i sina hjärtan sågo de hur vattnet steg. De rusade upp på alla höga kullar och berg, men ingen räddning fanns. Nu ansågo de, att Noa icke var någon dåraktig man, men att de själva voro dårar.

Vattnet på jorden hade avrunnit och Noa och hans husfolk väntade att få komma ut. De hade varit flera månader i arken. Men de kunde icke lämna den förrän Gud bjöd dem att göra det.

En dag ljöd Guds röst till Noa, att han skulle gå ut ur arken med sin hustru, sina söner och deras hustrur. Och han skulle släppa ut djuren, som hade varit hos honom i arken på det att de skulle växa till och föröka sig på jorden.

Med glada och tacksamma känslor lämnade Noa arken, som burit honom och hans husfolk över de mörka djupen. Han hade nu fått pröva

på Guds barmhärtighet och trofasthet. Han hade fått göra den erfarenheten, att Gud förbarmar sig över dem, som frukta honom, men att han straffar och förgör dem, som håna och förakta honom. De gudlösa människorna, som hånlogo åt Noa, voro alla tillintetgjorda, emedan de icke ville omvända sig. Av detta hava vi att lära, att den, som icke vill omvända sig till Herren, kommer att dö i sin synd.

Noas tacksamhet till Gud uppenbarade sig däri, att han byggde ett altare och frambar offergåvor till Herren.

I likhet med Noa har du fått mottaga många bevis på Guds stora nåd och barmhärtighet, även om du icke räddats från döden på samma underbara sätt som han. Du har ett gott hem, kärleksfulla föräldrar, som göra allt för ditt bästa. Du har snälla sysskon och många goda kamrater. Detta är någonting att tacka Gud för. Men det bästa han gav dig, var sin son, som han sände för att frälsa dig.

Såsom arken frälsade Noa att förgås i vågorna, skall Jesus frälsa dig ifrån synden och orättfärdigheten.

Gud såg med välbehag till Noas offergåvor, emedan de voro framburna av ett kärleksfullt och tacksamt hjärta. Och han beslöt då vid sig själv, att han icke mera skulle förbanna marken för människans skull.

Då du frambär din offergåva för Herren, skall du frambära den med ett tacksamt hjärta. Det beror icke på gåvans storlek utan på den givandes sinnesbeskaffenhet. En liten gåva kan i Guds ögon ha mycket större värde än den dyrbaraste gåva, som icke framburits i det rätta sinnet. Änkans skärv i templet var i Herrens ögon mycket värdefullare än de rikas stora gåvor.

Den gåva, som Herren älskar framför alla andra gåvor och som vi alla kunna giva honom, är vårt hjärta, i vilket han vill taga sin boning. Det var sitt hjärta Noa gav då han frambar sin gåva.

Giv också du ditt hjärta åt din bästa vän, så skall han fylla det med sin frid.

A. Walder.

En historia om en stygg gosse.

(Forts. fr. n:r 39.)

Hur obevklig kunde inte Lisel vara många gånger. När hon var sådan måste Hans tänka på modern, hon lät en då rakt inte göra som man ville. —

"Där står hon, ser ni?"

Lisel stod och funderade lutad mot muren. Hon bar en liten korg på armen och överlade, om hon kunde ge den åt onkel Gotfrid och tant Anna. Det var några färska ägg i den, och hon visste, att skraddarens hönor värpte dåligt detta år.

Men hon kände bestämt på sig, att

något lurade bakom muren. Sedan hon talat så strängt med Hans voro Karls elaka vänner onda på henne. "Hon är också en av de fromma, vi kunna inte med henne!"

Karl hade aldrig mer närmat sig skraddarens hus och fadern gjorde alltid en omväg, när han skulle förbi mästern Smith, emedan han var i skuld hos honom. Fönstret klistrades över med pappersremсор, ty nu kom den varma årstiden och då kunde man för det mesta hava det öppet.

Nu hade Karl och hans kamrater

givit akt på Lisel. De ville slå sönder äggen för henne eller också riktigt förarga henne på något annat sätt. Det var som om den onde själv bodde i dem, så elakt glimmade deras ögon. De måste göra något ont, ja, ja, det måste stora och små människor, som fantisera så mycket om friheten.

Lisel överlade med sig själv: "Skall jag gå vidare eller vänta, tills den vilda skaran, som väsnas i bakgrunden, dragit förbi." Från sin fönsterplats kunde onkel Gottfrid se ned just på den plats, där hon väntade och han undrade mycket varför hans annars så raska kusinbarn stod där så länge. Då på en gång sprungo Karl och en av hans kamrater fram från sitt bakhåll. De knuffade Lisel med armbågarna så, att hon skulle tappat korgen om hon inte varit litet förberedd och därför tagit ett steg åt sidan. Men i det ögonblick då Karls elake vän sprang därifrån, snavade Karl själv och föll med pannan mot en spetsig sten, så att blodet rann över ögonen och munnen. Han skrek jämmerligt.

Lisel hade helst låtit honom ligga, ty hon tänkte: "Se, så låter Gud ditt blod flyta, emedan du så förolämpat den gode skraddaren", men hon böjde sig dock ned och reste upp gossen. "Nå, det är ju inte så farligt, du tycks blott vara en hjälte i att göra ont, inte i tålmod", sade hon. Nu kom också den medlidsamme skraddaren springande, som åsett alltsammans. Han såg inte blott det gapande hålet i huvudet utan också ett ännu mera gapande hål i byxorna, som skedde vid det plötsliga fallet. "Jag vill göra en samarittjänst", ropade han. "Anna, Anna, gör i ordning litet varmt vatten, denna gång inte för mig utan för Karl. Mor Anna kom men hon var ovillig. "Den där pojken skulle man inte bry sig om!" ropade hon. Men trots det gick hon efter vatten och bindor. Karl darrade i hela kroppen. —

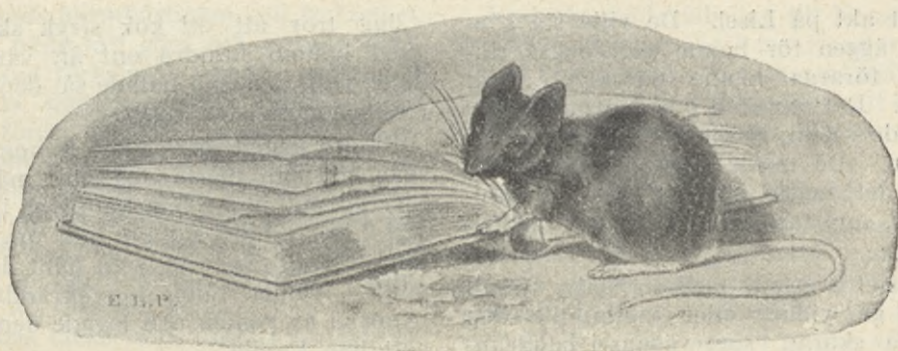
Jag tror att ett kok stryk skulle gjort honom mindre ont än vänligheten från den han hatade så, den beredde honom stor ångest.

Blodförlusten hade gjort honom så svag, att han måste vila ut i mästarens länstol, innan han kunde gå hem, och Lisel erbjöd sig att tala om för Karls föräldrar, vad som hänt deras gosse. Under tiden tog skraddaren byxorna av gossen och lagade dem så gott han kunde.

Fru Wallenrot tittade misstroget på Lisel. Hennes rum var ostädadt och allt såg så förfallet och oordentligt ut. "De armal" tänkte Lisel och hennes hjärta fylldes av medlidande. "Vad har nu den lymmeln gjort igen?" utropade Karls mor. Kanske hade hon redan i tysthet räknat ut att återstoden av äggen efter gycklets utförande skulle tillfalla henne. "Han måste laga att han kommer hem!" muttrade hon. "Det går inte, onkel Gottfried måste först laga hans byxor, som gått sönder", berättade Lisel. Även detta och dock hade hennes man ännu inte betalat sin skuld till skraddaren.

Lisel gick och snart därefter kom mannen hem från sitt arbete. Fru Wallenrot berättade händelsen för honom. Då började han svärja. Men han menade på sitt sätt inte så illa. Tungt reste han sig åter från sin stol, och utan att säga ett ord gick han över till skraddaren. I dörren stannade han och vände förlägen mössan mellan fingrarna. "Jag tackar er så mycket", sade han och pekade på det lagade plagget. "Jag ville också betala min skuld", tillfogade han. Han sökte i sina fickor, men tycktes inte finna något. "Låt ni vara med betalningen så länge", sade skraddaren. "I min bibel står det: "Var ingen skyldig något, men älsken varandra inbördes. Det vore mig kärare, om vi vänligt kunde umgås med varandra!"

(Forts.)

En rättas levnadssaga.

Det var en gång en råttan
en grå med naken svans,
som sprang bland syskon åtta
omkring i lustig dans.

Som de hon kröp i hålen
att få av mat en bit
och slogs om fläskbitssvålen
med dem uti sitt nit.

Hon lärde att sig akta
för fälla och för katt
och människor, som vakta
att ta små rättor fatt.

Hon kunde gångar gräva
och gnaga hål så bra,
då hon begynte sträva
att bokvett få en da'.

Hon hört, kantänka, sägas
att läsning gör en klok,
och att ej guld kan vägas
mot lärdom ur en bok.

Alls ingen uti släkten
förstod den rättans håg —
hon sprang i morgonväkten,
då ingen henne såg,

och hon sprang raka vägen
till herr professors bo,
och var ej alls förlägen,
fast så man kunde tro.

Hon klängde upp på bordet,
där boken öppen låg,
och på det tryckta ordet
fundersamt först hon såg.

Sen började hon gnaga
och följa sin natur,
men hennes levnadssaga
den slutade — i bur!

Hon tagen blev till fånga,
för studier förstas
professorn veckor långa
höll henne bakom lås.

Han skrev om svans och fötter,
han skrev om klo och tand,
och när han så blev trötter,
han vilade ibland.

Men rättan hon blev mager
trots både mjölk och bröd,
till sist en morgon fager
hon låg där kall och död.

Professorn han lät trycka
sin bok och blev berömd,
den gjorde mycken lycka,
men rättan — hon blev glömd.

ELLA.

Brev till Barnavännerns läsare.

Kära små vänner!

För länge sedan ha vi lovat att sända Eder en liten hälsning, innan vi återvända till våra kära svarta i Kongo. Vi veta att många av Er älska de små svarta barnen riktigt varmt. Flera gånger ha vi hört berättas om små gossar och flickor, som ej kunna bedja sin aftonbön utan att på samma gång bedja Gud välsigna de små barnen i Kongo. På så sätt hjälpa Ni dessa små, och genom Edra böner visa Ni dem vägen till Gud.

Vi veta, att Ni genom Edra lärare i söndags-skolan ofta få höra om de stackars hednabarnen. Därför känna Ni många gånger mycket väl till dem. Men försök att alltmer lära känna dem, ty ju mer Ni lära känna deras förhållanden, desto mer skola Ni ock älska dem. Det finns en hel del av barnen i Kongo, som lida mycket. Det är i all synnerhet de som mistat sin mamma eller kanske både mamma och pappa. Emellanåt finns det då ingen som vill ta hand om de små, så att de kunna få mat och vård, som de behöva. Ni kunna själva förstå, hur svårt det skulle vara, om Ni ingen mamma hade, som gäve Eder mat. Då kunde Ni säkert få svälta långa

tider utan att få något att äta. Så får många små i Kongo göra. På bilden här bredvid se Ni två små gossar, vars mödrar voro döda. Då ingen fanns, som kunde hjälpa de små, kommo deras "pappor" till missionsstationen och bådo missionärerna ta hand om deras småttingar. Som Ni förstå,

Små moderlösa.

kunde vi ej säga nej, och så fingo dessa mat och vård hos oss. Vi tycka oss se, hur förtjusta Ni skulle vara, om Ni hade fått se efter dessa små svarta gossar. Men då det nu är så

Lilla Ulla och hennes mamma.

långt ditut, är det ju alldeles omöjligt för Er att på så sätt hjälpa dem. Då kunna Ni i stället, under det att Ni hjälpa mamma med att se efter Edra små syskon här hemma, bedja Gud riktigt varmt välsigna även de små

barnen i Kongo. Då är jag alldeles säker på att Ni samtidigt vilja bedja Gud välsigna alla tanter och farbröder, som arbeta därute hos de svarta.

På samma gång som vi visa Eder denna lilla bild från Kongo, ville vi också visa Eder den andra bilden bredvid. Det är lilla Ulla och hennes mamma. Fastän Ulla är så liten, att hon knappast kan säga något och än mindre skriva, ville hon dock genom sin mamma och pappa tacka Eder söndagsskolbarn för allt vad Ni gjort för henne. Hon får nämligen nu, då mamma och pappa återvända till Kongo, flytta till det rara och präktiga Hemmet på Lidingön, som Ni byggt åt henne och alla andra små missionärsbarn. Som Ni förstå, skulle hon ju så gärna vilja följa med ut till Kongo, men då hon ej skulle orka vara där, är både hon och hennes mamma och pappa så glada och tacksamma till Eder, att Ni sparat och samlat ihop så många små slantar, att vi kunnat få detta rara och trevliga hem. Så tro vi alldeles säkert, att när Ni nu i Edra böner komma ihåg de små i Kongo, så tänka Ni också på lilla Ulla och

hennes kamrater på Edert eget hem på Lidingön.

Tag emot en varm hälsning från Edra vänner

Änija och Manne Lundgren.

Ombergs söndagsskola.

Söndagsskolan i Omberg i Östergötland sänder härmed sin hälsning till alla söndagsskolor landet runt. Vi

samlas varje söndag för att läsa och sjunga om Barnvännen Jesus.

V. L—n

Guds skyddande hand.

Den engelske predikanten Fletcher hade en gång beslutat att resa till Sydamerika. Biljett var redan köpt. Men morgonen samma dag resan skulle företagas, råkade han få en kanna kokande vatten över sig. Härvid brände han sig så svårt, att han måste avstå från resan, vilket uppfyllde honom med djup ledsnad. Skeppet seglade i väg utan honom och — förläste.

En missionär i Japan blev en gång

utsatt för missödet att gå vilse. Mörkret bröt in, och alltjämt vandrade han omkring i en okänd trakt utan att veta varthän. Då upptäckte han plötsligt i mörkret det svaga ljussken, som en lysande insekt spred omkring sig. Han stannade och märkte i detsamma att han befann sig vid randen av en djup avgrund. Ett steg till, och han hade varit förlorad.

Så vakar Gud över sina barn.

Bibelläsning

för veckan 4—10 okt.

(Ur Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

Eftertryck förbjudes.)

- 4 M. Efes. 5: 15—20. Ett oskickligt leverne.
 5 T. Jes 28: 1—13. Här raglar man av vin.
 6 O. Jes 5: 11—16. Vin vid dryckeslag.
 7 T. 5 Mos. 21: 18—23. Vår son är drinkare.
 8 F. 1 Kor. 5: 9—13. En broder som är drinkare.
 9 L. Jer. 35: 1—19. Vi dricka icke vin.
 10 S. Ordspr. 23: 29—32. Nykterhetstext.

Söndagsskollextor.

Söndagen den 10 okt.

SMABARNSAVDELNINGEN

Bön för en vän. Apg. 12: 1—19.
 Minnesvers: Bedjen för varandra. Jak. 5: 16 b.

MELLANAVDELNINGEN

Nykterhetstext: Ordspr. 23: 29—32.
 Minnesvers: Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låter eder fast mer uppfyllas av ande Ef. 5: 18.

ÖVRE AVDELNINGEN

Den lame mannen. Mark. 2: 1—12.
 Minnesvers: Säll är den vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld. Ps. 32: 1.

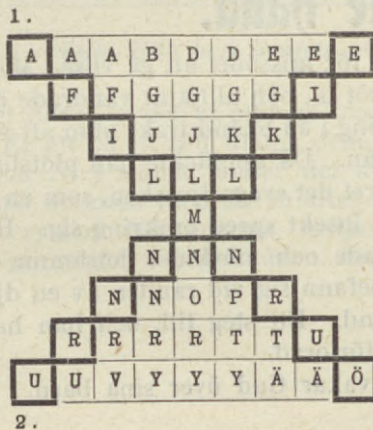
Prisuppgifter.

Prisuppgift N:r 4. Skal och kärna.

Näs — kropp
 Flod — bäge
 Fisk — panna
 Segel — tyg
 Järn — lav
 Gas — sopp
 Dill — sked
 Lår — röta
 Tall — gryn
 Darr — kista

Sätt in enstaviga ord i streckens ställe, som skola utgöra slutstavelser till vänsterraden och begynnelsebokstäver till högerraden. Mellanradens begynnelsebokstäver lästa uppifrån och ned bilda namnet på en blomma.

Prisuppgift N:r 5.

Bokstäverna skola ordnas så att de markerade raderna bilda:

1. (Uppifrån och ned) en stad i Tyskland.
2. (Nerifrån och upp) en fågel samt de vågräta raderna:

1. En fjäril.
2. En bergskedja.
3. En slags öppning.
4. Ett adjektiv.
5. En vokal.
6. Ett substantiv.
7. En ö i Medelhavet.
8. Någotting som pojkar gärna vilja råka ut för.
9. Stad i Danmark.